

LIEFDESROMAN

Musiek voor Eva

Bianca van Strien

 ELLESSY
RELAX

Bianca van Strien
MUZIEK VOOR EVA

[Uitgeverij De Rode Kamer | Haarlem](#)

Introductie

De bijna vijftientigjarige Eva Ros vindt maar één ding belangrijk: haar werk als event manager. Ze heeft geen tijd voor een privéleven en mist het eigenlijk ook helemaal niet. Zelfs haar beste vriendin Minh ziet ze ook alleen maar als ze zich aan de afspraak voor aerobic in de fitnessstudio houdt. Daar leert ze echter Johan kennen. Hij is ouder en heeft de hele workaholictrip al achter zich. Tot haar verrassing voelt ze zich erg tot hem aangetrokken en ze besluit dat ze met hem een weekend wil doorbrengen. Één weekend kan ook zij best eens iets anders doen dan werken. Natuurlijk moet na dat weekend alles weer normaal worden...

Muziek voor Eva is een ontroerende liefdesroman en is de vierde roman van Bianca van Strien. Zij is in 1969 geboren in Maarssen en woonde tot haar 20ste jaar in deze plaats. Nu woont ze in Duitsland en werkt ze als Bachbloesemconsulente en als linedanceres. Ze schrijft korte verhalen en columns in diverse Duitse bladen.

Hoofdstuk 1

‘Je zult het goed hebben bij mij.’

Alle geluiden in de fitnessstudio verdwenen naar de achtergrond. Eva’s hele omgeving vervaagde en er leek op de hele wereld niets anders meer te bestaan dan Johans donkerbruine ogen. Ze beet een keer op haar lip en voelde hoe haar hart nog sneller begon te kloppen.

‘Daaraan twijfel ik ook helemaal niet,’ antwoordde ze, ondanks de vreemde ervaring, eerlijk.

‘Niet?’ Er verscheen verbazing in de mooie ogen. Verbazing en iets wat ze niet thuis kon brengen.

‘Nee. Het probleem is dat het me veel te aantrekkelijk lijkt.’ Met moeite rukte ze haar ogen los van de zijne en ze greep naar haar glas om een slok cola te nemen. Ze was zelf een beetje geschrokken van haar eerlijkheid, maar besloot bij het onderwerp te blijven. Ze realiseerde zich dat ze zich bij Johan in de buurt anders voelde dan anders. Hoe anders kon ze niet precies zeggen. Prettiger in ieder geval. Meer op haar gemak. Rustiger – behalve haar hart: dat ging sneller slaan als ze hem zag.

Sinds een paar weken raakten ze iedere keer als ze elkaar zagen aan de praat en ze had gemerkt dat dat belangrijk voor haar was geworden. Iedere keer keek ze ernaar uit hem weer te zien.

‘Waarom denk je dat ik niet met je aan de sekt ga?’ sprak ze over zijn uitnodiging van een paar minuten eerder. Op het moment dat ze hem weer aankeek, zag ze dat hij nu bijna nog verbaasder naar haar zat te kijken, waardoor ze een glimlach niet kon onderdrukken.

‘Je bedoelt dat je je echt iets kunt voorstellen bij de gedachte een paar dagen met zo’n oude vent als ik door te brengen? Dat je niet misselijk wordt bij dat idee?’ bracht hij zijn verbazing onder woorden.

‘Misselijk? Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik ben er een beetje bang voor om met je samen te zijn. Ik ben er bang voor om mijn hoofd te verliezen als ik bij je ben. Waarschijnlijk is het met mijn zelfbeheersing helemaal afgelopen als ik ook maar één slok van die sekt drink.’ Ze knikte naar zijn glas, haar weigering had hem er niet van afgehouden het wel te bestellen.

Hij bleef haar zonder iets te zeggen aankijken en het viel haar op dat hij een keer diep adem haalde.

‘Ben je teleurgesteld nu ik dat zo gezegd heb?’ vroeg ze hem. Het verbaasde haar

zelf dat ze zo met hem sprak, dat ze toegaf wat ze voor hem voelde, wat haar zelf nogal verwarde. Niet omdat hij vierenveertig was en zij binnenkort vijftwintig zou worden. Hij was een mooie man met zijn korte donkerblonde haren, waarin nog geen enkele grijze haar te zien was. Zijn gezicht was vriendelijk en hij glimlachte veel. Het was hem ook aan te zien dat hij aan sport deed; hij was slank, maar niet te mager. Ook was hij groter dan zij. Iets wat niet alle mannen waren. Toch was het een verrassing dat ze überhaupt iets voor hem voelde en dat het haar plotseling zo duidelijk was. Buiten dat verbaasde het haar ook dat het belangrijk voor haar was het hem te vertellen. Het gebeurde zelden dat ze iemand vertelde wat ze voelde. Dat gebeurde eigenlijk nooit.

‘Nee. Natuurlijk niet teleurgesteld, nogal verbaasd dat je erop doorgaat. Ik meen het ook serieus, ik had alleen nooit verwacht dat je op die manier zou reageren.’ Hij nam een slok van zijn sekt en keek haar daarna meteen weer aan. ‘Ik had gedacht dat je me hartelijk zou uitlachen en snel van onderwerp zou veranderen of naar huis zou gaan. Dit is stukken beter.’ Hij grijnsde wat onbeholpen. ‘Ik ben sinds ik je hier de eerste keer heb gezien al een beetje verliefd op je,’ vervolgde hij toen en plotseling wist ze wat het onbekende dat ze in zijn ogen had gezien was geweest: hoop. Dat ze zich in ieder geval een beetje tot elkaar aangetrokken voelden, was duidelijk omdat ze iedere keer aan de praat raakten en elkaar gewoonweg zaten aan te staren. Was ze misschien ook een beetje verliefd op hem? Als ze op de manier afging waarop ze op zijn woorden reageerde, dan was ze dat zeker.

Maar wat wist zij daar nou van? Ze dacht niet dat ze ooit weleens verliefd was geweest, zoals nu had ze zich in ieder geval nooit eerder gevoeld. Dus misschien...

Ze haalde opnieuw diep adem. Dat kwam wel erg onverwacht.

Er viel een stilte die nogal ongemakkelijk was en ook een beetje ongewoon: er waren tot dan toe weinig stiltes tussen hen gevallen. Plotseling verlegen met de situatie staarde ze in haar glas cola en vroeg ze zich af wat ze moest doen of zeggen. Haar lef liet haar nu helemaal in de steek. Ze begon eraan te denken om toch naar huis te gaan, zodat ze niet nog meer rare dingen tegen hem zou zeggen, ook al was het wel erg spannend.

‘Eva?’

Het verlangen en de onzekerheid die ze alleen bij het uitspreken van dat ene woordje, haar eigen naam, hoorde, bezorgde haar een warm gevoel in haar buik. Nooit eerder had iemand haar naam op die manier uitgesproken en ze keek snel weer naar hem op. Hij was absoluut veel interessanter dan de belletjes in haar glas.

‘Als je wat je net zei serieus meent,’ begon hij aarzelend. ‘Kunnen we dat met dat weekend misschien eens doen.’

Hoewel het klonk als een zin die bij haar normaal gesproken alle alarmbellen zouden hebben laten rinkelen, knikte ze instemmend.

‘Ja, dat kunnen we doen.’ De warmte in haar lichaam verspreidde zich langzaam en het verbaasde haar dat ze haar woorden niet meteen terugtrok en er alsnog vandoor ging, maar ze voelde zich als gehypnotiseerd door zijn ogen en haar onverwachte verlangen. ‘Ik heb dit weekend niet zoveel gepland,’ vervolgde ze toen zelfs, terwijl ze bedacht wat ze nog had willen doen: werken, haar huishouden en nog meer werken. Het belangrijkste in haar leven, haar werk als Event Manager bij een grote firma, leek plotseling niet meer belangrijk. Dat zou natuurlijk genoeg moeten zijn om haar weer tot normaal denken aan te moedigen, maar ze negeerde het alarmbelletje dat toch nog zacht begon te rinkelen. Succesvol. Nu ze wist hoe het met zijn gevoelens stond en die van haar, wilde ze niet dat dit – wat het ook mocht zijn – voorbijging.

‘Misschien moeten we het maar gewoon doen.’ Ze haalde diep adem en zag hem bevestigend knikken. ‘Dan ga ik naar huis om me om te kleden en dan kun je me daar ophalen zodat we dit weekend samen kunnen doorbrengen.’ Ze dronk haar glas in één keer leeg, maar zelfs de koude limonade kon de warmte in haar lichaam niet verdringen.

‘Ben je bang dat je spijt van je toezegging krijgt als we tot het volgende weekend wachten?’ Hij glimlachte en nam opnieuw een slokje van zijn sekt.

‘Ik ben bang dat er te veel tijd verloren gaat als we te lang wachten, bovendien kan het zijn dat ik volgend weekend moet werken.’ De mogelijkheid dat ze moest werken, was echter niet de enige reden dat ze ineens zo’n haast had. Hij had gelijk: ze was een beetje bang dat ze uiteindelijk de alarmbelletjes niet meer zou kunnen negeren en ze deze gelegenheid zou missen. Maar zelfs zij mocht best één keer in haar leven iets impulsiefs en spannends doen en ze had besloten dat dit het juiste moment en Johan de juiste man daarvoor was.

Ze glimlachte ook naar hem en stond op. Haar knieën knikten en ze hoopte dat niemand dat zou merken toen ze naar de bar liep om te betalen. Nadat ze dat had gedaan, liep ze nog even naar hem terug.

‘Tenzij jij van gedachten verandert, kun je me over een uurtje bij mij thuis komen ophalen.’ Ze pakte een visitekaartje en schreef daar snel haar privé-adres en mobiele nummer achterop en legde het kaartje voor hem op tafel. Het verbaasde haar hoe zelfverzekerd ze klonk. Het was ook alleen maar uiterlijke schijn; ze beefde en was behoorlijk bang voor wat er te gebeuren stond. Toch kon ze haast niet wachten tot het zover was.

Hoofdstuk 2

Nadat Eva snel had gedoucht en haar haren droog had geföhnd stond ze een eeuwigheid voor haar kledingkast, omdat ze niet wist wat ze aan moest trekken. Die besluiteloosheid was helemaal nieuw voor haar. Uiteindelijk trok ze toch haar lichtgrijze, halflange jurk aan. Een van de weinige kledingstukken die niet al te zakelijk was. Ze maakte zich een beetje op en deed een parelcollier om met bijpassende oorbellen. Ze besloot haar lange, donkerblonde haren los dragen. Iets wat ze waarschijnlijk al in geen drie jaar had gedaan, omdat ze het altijd opstak zodat ze er geen last van had tijdens haar werk.

Toen ze in de spiegel keek, leek ze een vreemde met de lichte blos op haar wangen en de stralende grijze ogen die haar anders altijd zo serieus aankeken. Ze besloot dat dat in orde was omdat ze zich helemaal een beetje vreemd gedroeg. Ze was niet zichzelf en voor één weekend kon dat.

Ze begon een weekendtas in te pakken met kleding en haar toilettas. Intussen verklaarde ze zichzelf voor gek, maar ze verlangde naar Johan en wist dat ze enorm teleurgesteld zou zijn als hij zich zou bedenken en niet zou komen. Misschien uiteindelijk ook opgelucht, maar vooral teleurgesteld.

Ze vroeg zich af of ze wel hetzelfde van elkaar wilden: ze verlangde naar hem, maar meer nog verlangde ze naar iemand die haar vasthield; iemand die voor haar zou zorgen; iemand die haar zou vertroetelen, en ze vermoedde dat hij dat zou doen. Hij had min of meer gezegd dat hij dat zou doen en ze was ervan overtuigd dat hij het had gemeend, zelfs al kende ze hem alleen van die paar gesprekken in de studio en dus niet zo vreselijk goed. Ze waren tot vandaag nooit erg persoonlijk geworden en hadden hoofdzakelijk over hun werk gesproken. Ze nam het op de koop toe dat het later een vergissing bleek te zijn en hij alleen seks met haar wilde. Ook daarnaar verlangde ze.

Eén weekend zou ze met hem doorbrengen, zou ze zich laten gaan en doen wat ze voelde. Gewoon omdat ze daar ineens zo'n enorme behoefte aan had en ze niet meer alleen wilde zijn. Na het weekend zou ze zich dan vast wel weer normaal kunnen gedragen.

Waarschijnlijk waren haar hormonen krankzinnig geworden. Bij vrouwen kwam dat ook voor had ze weleens ergens gelezen. Het was een opluchting dat ze een mogelijke reden had gevonden voor haar idiote gevoelens. Dat het bij haar tot nu toe niet was gebeurd, betekende niet dat ze er niet op voorbereid was.

Uit het kastje naast haar bed pakte ze een pakje condooms. Het pakje zat nog dicht

en het zou niet gek zijn als ze het mee zou nemen. De houdbaarheidsdatum zou vast verstrijken als ze de condooms in het kastje liet liggen. Snel keek ze achterop de verpakking om te kijken of dat niet al gebeurd was. Dat was niet het geval en ze was er zelfs een beetje verbaasd over. Ze kon zich de laatste keer dat ze met iemand naar bed was geweest, maar met moeite herinneren. Het was niet zo bijzonder geweest, in ieder geval geen krankzinnige hormonen zoals nu.

Het was tijdens een driedaagse cursus gebeurd. De man – ze kon niet eens op zijn naam komen – was aardig geweest en beiden hadden ze geen zin gehad om 's avonds alleen in de saaie hotelkamer te blijven, daarom waren ze samen gaan eten en uiteindelijk in bed terechtgekomen. De volgende ochtend kwam ze erachter dat hij getrouwd was en dat hij spijt had van wat ze hadden gedaan. Daarna had ze nooit meer iets van hem gehoord. Iets wat haar niet had gestoord.

Het pakje propte ze in haar tas: zoals ze zich voelde als ze aan Johan dacht, hadden ze die nodig.

De deurbel ging en ze schrok ervan. Snel stopte ze nog een handdoek in haar tas en liep ze naar de gang. Nadat ze in de spion had gecontroleerd wie ervoor de deur stond en ze inderdaad Johan ontdekte, begon haar hart als een wilde te razen. Hij had zich niet bedacht en was echt gekomen om haar op te halen. Nadat ze nog een keer diep adem had gehaald, opende ze de voordeur.

‘Hallo.’ Hij glimlachte en haar hart ging nog sneller slaan toen hij haar van top tot teen in zich opnam. Even liet hij zijn hand door haar lange haren gaan.

‘Je ziet er schitterend uit,’ zei hij zacht toen zijn ogen de hare weer bereikten. ‘Ik hoop dat je intussen niet van gedachten bent veranderd.’

‘Nee, kom binnen dan pak ik mijn tas.’ Ze sprak sneller dan normaal en sloot de deur achter hem toen hij binnen was.

Hij draaide zich naar haar toe en trok haar in zijn armen, haar dicht tegen zich aandrukkend en als vanzelf sloeg ze haar armen om hem heen.

O, wat voelde dat zalig. Hij was groot en sterk, rook heerlijk en hield haar in zijn armen. Ze klampte zich aan hem vast alsof ze niet meer van plan was hem ooit nog los te laten. Ze realiseerde zich echter meteen dat ze er niet alleen naar verlangde door hem te worden vastgehouden; ze verlangde echt naar hem, ze wilde 13 veel meer van hem: ze wilde alles. Wat dat dan ook allemaal mocht zijn. Ze voelde hoe hij diep ademhaalde en keek naar hem op.

‘Laten we gaan, Eva, laten we maken dat we hier weggkomen.’ Hij drukte een tedere kus op haar lippen.

Hoewel de kus naar meer – heel veel meer – had gesmaakt, maakte ze zich uit zijn armen los en ze knikte ademloos. Het verbaasde haar een beetje dat het zo belangrijk

voor hen was om weg te gaan. De kans dat iemand bij haar langs zou komen was gering en zelfs dat zou niets uitmaken. Ze had geen relatie, woonde alleen en het ging niemand iets aan wat ze deed, wat zij deden. Dat ze een weekend met hem zou doorbrengen zou zelfs niemand iets kunnen schelen. Toch wilde ze niet hier en nu met hem vrijen.

Johan drukte een tedere kus op haar wang. Blijkbaar wilde hij ook niet hier met haar vrijen.

Ze pakte haar laptop en aktekoffertje van de vloer. ‘We kunnen.’

‘Heb je geen andere spullen, kleding of zo?’ vroeg hij een beetje aarzelend, nadat hij de twee tassen had bekeken.

‘O ja, natuurlijk.’ Ze gaf hem de computer aan en liep naar haar slaapkamer om snel haar weekendtas te pakken. Op het moment dat ze haar bed zag, overwoog ze hem te roepen maar ze greep de tas er vanaf en liep naar hem terug.

‘Denk je dat je dit allemaal nodig hebt?’ Hij hield de tas met haar computer omhoog.

‘Ik ga nooit zonder mijn computer op stap.’ Ze haalde haar schouders op en bedacht dat het voor hem waarschijnlijk niet zo vanzelfsprekend was als voor haar. ‘Voor het geval ik nog tijd heb om te werken dit weekend,’ vervolgde ze toen.

Hij trok zijn wenkbrauwen op en grijnsde. Een moment leek het alsof hij op haar woorden wilde reageren, maar hij deed het niet.

‘Laten we gaan.’

In de lift werd ze zich erg van de spanning tussen hen bewust en ze hield zich krampachtig aan haar tas vast, omdat ze zich anders nog aan hem zou vergrijpen. Hij zag er niet uit alsof hij dat vreselijk zou vinden, maar ze woonde op de 7 de verdieping en het kwam maar weinig voor dat ze alleen in de lift stond. Er kon elk moment iemand binnenstappen. Eva was erg opgelucht toen de lift beneden stopte en ze naar zijn de auto konden lopen.

Johan zette haar spullen in de kofferbak van zijn zwarte Mercedes en ze zette de weekendtas ernaast. Hij opende de deur voor haar en nadat ze was gaan zitten, liep hij om de auto heen en stapte ook in. In plaats van te starten en weg te rijden, draaide hij zich naar haar toe en streelde haar wang. Langzaam liet hij zijn hand langs haar hals naar beneden glijden, ter hoogte van haar hart stopte hij en keek hij in haar ogen.

‘Ik hoop dat je hart niet zo tekeer gaat, omdat je bang bent,’ fluisterde hij.

‘Nee, ik ben niet bang. Tenminste niet echt, niet voor jou.’ Ze slikte een brok in haar keel weg en hoopte dat haar stem iets minder hees zou klinken op het moment dat ze verder sprak en haar hand over de zijne legde. ‘Ik ben nogal overweldigd door wat ik voel, door mijn gevoelens voor jou, door jouw gevoelens voor mij en ik

ben bang dat ik dat niet aankan.’ Ze schoof een klein stukje dicht naar hem toe om zijn gezicht aan te raken. Zijn wang was warm en glad, blijkbaar had hij zich geschoren in het uur dat ze beiden alleen hadden doorgebracht. ‘Dit is helemaal nieuw voor mij en dat maakt me een beetje zenuwachtig.’

Hij glimlachte ook een beetje onzeker. ‘We doen niets wat we niet willen, oké?’

Ze knikte en keek hem recht aan, zich langzaam naar hem toe buigend. Ze wilde zijn onzekerheid wegkussen, ze wilde haar onzekerheid wegkussen. De kus werd meteen nogal hongerig beantwoord.

Wat hen ervan afhield om niet meteen in de auto met elkaar te vrijen, wist ze niet, maar ze beëindigden beiden op hetzelfde moment de kus, behoorlijk buiten adem.

‘Ik geloof dat we beter kunnen gaan.’ Hij keek haar aan en ze knikte weer, terwijl ze terug schoof naar haar plekje op de passagiersstoel.

Met trillende handen maakte ze haar gordel vast. Het duurde niet lang voor hij de auto had gestart en de weg opdraaide.

Eva wist ongeveer waar Johan woonde, in een huis langs de Vecht. Zo’n huis kon niet iedereen zich veroorloven, maar hij was een succesvol zakenman, eigenaar van een van de bekendste reclamebureaus in het land. Buiten dat had hij nog een computerfirma en een restaurant in zijn bezit. Er werd ook gezegd dat hij goed gespeculeerd had met aandelen. Wat zijn zaken betrof wist ze redelijk veel van hem.

Johan reed over de korte oprijlaan langs het huis naar de garage. Een van de drie garagedeuren ging open en hij reed zijn auto naar binnen. De garage was waarschijnlijk groter dan haar hele flatje. Er stond nog een auto in, een zilveren Mercedes SLK.

‘Rijd je daar weleens mee?’ vroeg ze nadat ze was uitgestapt en ze de andere auto even bewonderde.

‘Ja soms, als het mooi weer is.’ Hij kwam naar haar toe. ‘Als je wilt mag je er weleens mee rijden. Een cabriolet is erg interessant.’

Ze knikte. ‘Dat hoop ik. Ik heb net een nieuwe auto besteld. Volgende week kan ik hem eindelijk gaan ophalen. Het is een blauwe cabriolet, een sportwagen. Er lijkt me niets heerlijkers.’

‘Niet?’ Hij draaide haar naar zich toe en zijn donkere ogen boorden zich in de hare.

Haar hart begon meteen weer als een wilde te kloppen, op slag was ze de auto’s vergeten en ze sloeg haar armen om zijn hals. Er was in ieder geval nog één ding heerlijker dan sportwagens en dat was Johan.

Hoofdstuk 3

Eva probeerde niet al te geschokt te zijn over zichzelf en vroeg zich af of ze ooit een Mercedes cabriolet zou kunnen zien, zonder aan seks te hoeven denken. Ze haalde diep adem, trok haar kleren recht, wachtte tot Johan haar spullen uit de kofferbak had gehaald en liep met hem het huis binnen.

‘Wow!’ Verbaasd bekeek ze de enorme ronde hal. Door de grote ramen was het er erg licht en er was een brede trap zichtbaar.

‘Ik zal je alles laten zien.’ Johan zette de tassen op de grond, pakte haar hand vast en, nadat hij haar een tedere kus had gegeven, begon hij aan een rondleiding door het huis.

‘De afgelopen vijftien jaar heb ik bijna alles in dit huis gestopt. Ik weet dat ik dit gedaan heb in de hoop dat het ooit een thuis zou worden,’ vertelde hij. ‘Het is een heel mooi huis, met alles erop en eraan, maar het is geen thuis. Ik voel me iedere keer als ik hier kom een vreemde. Meestal is er niemand en ik ben al blij als ik iemand van het personeel ontdek in het huis, in het zwembad of in de sauna, zodat er in ieder geval nog iemand plezier aan heeft. In dat geval kan ik tenminste eens met iemand een praatje maken als ik thuiskom.’ In de ruimte die hoofdzakelijk als bibliotheek gebruikt werd, keek hij om zich heen alsof hij zijn omgeving voor het eerst waarnam, toen glimlachte hij en keek haar aan. ‘Net was het voor het eerst dat ik het gevoel had thuis te komen.’

Ze voelde zich nog warmer worden dan ze al was. Een gevoel dat vanuit haar hart leek te komen. ‘Omdat ik bij je ben?’ vroeg ze hem op bedeesde toon.

‘Ja, omdat jij bij me bent voel ik me hier nu prettig. Ik wil je alles laten zien, wil alles met je delen.’ Hij streelde teder haar gezicht. ‘Ik wil dat jij je hier prettig voelt.’

Eva keek hem onderzoekend aan. Voor het eerst sinds ze hem kende, bedacht ze dat hij best eens erg eenzaam kon zijn. Ze had tegen hem opgekeken omdat hij succesvol was en vreselijk veel bereikt had in zijn carrière. Ze hoopte dat ze zou kunnen worden als hij. Alleen was nog niet eerder in haar opgekomen dat het weleens erg eenzaam zou kunnen zijn aan de top. Maar het was logisch dat het eenzaam was bovenaan de ladder. Haar zou het niet anders vergaan. Ze moest toegeven dat ze zich de laatste tijd nogal eens alleen had gevoeld. Toch was ze, nu ze zijn huis had gezien, nog steeds vastbesloten door te gaan zoals ze al jaren bezig was.

Het was fantastisch, met alles wat erbij was: het zwembad, de sauna, de

tennisbaan, fitnessruimte, stallen – waar maar één paard in stond – de garage, de bibliotheek, de grote keuken. Vooral de enorme woonkamer was een droom. De ramen waren hoog en gaven een prachtig uitzicht op de Vecht en op de tuin die volstond met bloeiende planten. Ook de inrichting sprak haar aan. Het had de juiste mix van klassiek met modern. Het paste precies bij het huis en bij Johan. Op de bovenverdieping waren nog een vijftal mooie, grote kamers. Drie daarvan hadden een eigen badkamer. Alles was er en het was van alle gemakken voorzien. Dit was haar idee van een droomhuis.

Weer terug in de hal aangekomen pakte Johan haar aktetas en computer op om die naar het kantoor te brengen. Natuurlijk liep ze met hem mee. Op een van de twee bureaus zette hij de spullen neer. Goedkeurend keek ze het moderne kantoor rond. ‘Mooi.’

Ze glimlachte naar hem waarna ze zorgvuldig haar computer uitpakte.

‘Dank je.’ Onderzoekend keek hij naar wat ze aan het doen was.

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je staat te popelen om aan het werk te gaan?’ Hij liep naar haar toe en pakte haar hand vast, waardoor ze haar bezigheden moest stoppen.

Een beetje verward keek ze naar hem op. Ze had automatisch haar computer uitgepakt en als hij niets zou hebben gezegd, zou ze inderdaad zijn gaan zitten om aan het werk te gaan. Ze fronste haar voorhoofd en bedacht dat dit zeker niet de bedoeling was geweest van haar komst.

Johan glimlachte en liet zijn handen over haar voorhoofd gaan, daarna liet hij ze langs haar hals naar haar schouders glijden. De tedere aanraking zorgde ervoor dat haar de echte reden van haar komst weer te binnen schoot en er ontsnapte haar een zucht. Hij draaide haar zo naar zich toe dat hij de spieren in haar nek en schouders kon masseren.

‘Je bent zo gespannen als een veer,’ hoorde ze hem op zachte toon zeggen. ‘Ik weet dat dit niet alleen is vanwege ons, vanwege deze situatie. Je bent altijd erg gespannen, je klaagt over hoofdpijn en je bent vaak moe.’

Ze had zich nooit gerealiseerd dat ze hem zoveel had verteld. Zou ze zich de afgelopen weken al zo bij hem op haar gemak hebben gevoeld, dat ze zich over haar werk – haar leven dus – had beklagd? Of kende hij de symptomen zo goed dat hij ze meteen herkende als hij ze zag? In ieder geval masseerde hij haar schouders en nek alsof hij nooit anders gedaan had en ze realiseerde zich dat ze zich inderdaad steeds meer kon ontspannen. Het leek steeds minder belangrijk dat ze toch nog wel het een en ander te doen had voor maandag.

‘Dit weekend zal ik voor je zorgen zoals nog nooit iemand voor je heeft gezorgd,’ zei hij.

Zijn ademhaling streek langs haar oor en Eva voelde zich heerlijk warm worden. Ze had het niet verkeerd begrepen: hij wist waar ze behoefte aan had, misschien wel beter dan zij.

Langzaam draaide hij haar naar zich toe. ‘We zijn verwante zielen,’ zei hij. ‘In jou herken ik mezelf. Hoe ik was, hoe ik al die jaren geweest ben. Weet je, je moet zo niet doorgaan. Je werkt jezelf te pletter en wat heb je tegen de tijd dat je veertig bent?’ Hij haalde zijn schouders op.

‘Dit.’ Ze opende haar armen en keek om zich heen.

‘Maar er is niemand die hier op me wacht. Er is niemand die het met me deelt. Als ik thuiskom ben ik altijd alleen. Ik kan je vertellen dat het dat niet waard is. Het huis staat dan ook al een poosje te koop. Ik woon hier alleen nog maar omdat ik nog geen tijd heb gehad iets anders te zoeken. Dat wil ik de komende week gaan doen.’

Dit bericht schokte haar nogal. ‘Ben je gek?’ Ze staaarde hem verontwaardigd aan. Hoe kon hij dat waar hij zo lang en hard voor had gewerkt verkopen? ‘Wat wil je ervoor hebben?’

Hij keek ook een keer om zich heen en haalde zijn schouders op. ‘Zeg maar wat je ervoor wilt geven.’ In tegenstelling tot haar bleef hij rustig.

‘Ik neem aan dat je een makelaar in de hand hebt genomen die de boel getaxeerd heeft.’ Ze merkte zelf dat ze zich veel teveel opwond over iets wat haar helemaal niets aanging.

‘Ik zal het hem eens vragen.’

‘Interesseert het je echt zo weinig?’ Ze bedacht dat ze zich het huis niet zou kunnen veroorloven, wat hij er ook voor zou vragen. Nog niet. Als ze over een poos die promotie tot *Event Director* zou krijgen dan zou het haar misschien over een paar jaar lukken.

‘Ja.’ Hij slikte een keer, raakte haar gezicht aan en keek in haar ogen. Meteen was ze het huis vergeten en de teleurstelling die ze had gevoeld omdat hij het wilde verkopen. ‘En op dit moment heb ik veel meer belangstelling voor andere dingen,’ fluisterde hij. ‘En die andere dingen hebben alleen maar met jou te maken.’

Bij zijn woorden sloeg haar hart weer op hol en ze liet haar armen om zijn hals glijden. ‘Volgens mij heb ik nog één kamer niet gezien,’ zei ze met lichte trillende stem voor ze hem kuste.

‘Je hebt nog twee kamers niet gezien,’ sprak hij tegen haar lippen, terwijl ze voelde hoe hij zijn vingers door haar haren langs haar rug liet glijden.

Ook haar handen waren een eigen leven gaan leiden en ze merkte dat ze nog meer

naar hem verlangde dan eerder in de garage. Ze had het voor elkaar gekregen zijn overhemd uit de band van zijn spijkerbroek te trekken en het was heerlijk zijn blote huid te kunnen aanraken. Het was nog heerlijker dat hij de rits van haar jurk naar beneden trok en de sluiting van haar bh opende. Iedere keer als zijn vingers haar huid raakten, dacht ze meer te smelten.

‘Van die twee denk ik dat er maar een belangrijk is. Waar is je slaapkamer?’ Ze voelde hoe haar jurk en bh aan haar voeten vielen en ongeduldig trok ze zijn overhemd van zijn schouders.

‘Eva, ik denk dat we straks nog tijd genoeg hebben om mijn slaapkamer te zien,’ hoorde ze hem fluisteren. Ze voelde haar benen tegen de bank die in het knusse zithoekje van het kantoor stond en gewillig liet ze zich er op zakken.

Zijn slaapkamer zag ze pas een hele tijd later, maar echt veel oog had ze er toen niet voor.

Hoofdstuk 4

Toen Eva de volgende ochtend wakker werd, lag Johan al naar haar te kijken. Ze verdronk meteen in zijn donkere, verlangende ogen en belandde in zijn armen. Uiteindelijk besloten ze toch op te staan. Johan beloofde haar een uitgebreid ontbijt en verdween naar de keuken.

Eva liep naar de woonkamer en een beetje verbaasd bleef ze staan toen ze de zwarte vleugel ontdekte die in een hoek stond. Bij de rondleiding de vorige avond was het instrument haar helemaal niet opgevallen, maar nu was het alsof ze ernaartoe geroepen werd en langzaam liep ze er heen. Eerst streefde ze voorzichtig het glanzende hout, het voelde zelfs een beetje warm aan. Daarna liet ze langzaam haar vingers over alle toetsen gaan zonder deze in te drukken. Ze keek naar het muziekstuk dat er stond: *Für Elise*.

Eva nam plaats op het bankje dat voor de vleugel stond en haalde een keer diep adem. Een beetje onwennig sloeg ze de eerste paar toetsen aan, daarna speelde ze het stuk, dat ze zo goed kende, in een keer door. Niet dat ze geen fouten maakte, maar ze was er zelf heel erg verbaasd over dat ze überhaupt in staat was om de noten weer zo snel te interpreteren en dat haar vingers deden wat er stond geschreven.

Nadat de laatste tonen weggeëbd waren hoorde ze Johan in zijn handen klappen en begon ze zich er langzaam weer bewust van te worden waar ze was. Opgelaten draaide ze zich naar hem om.

‘Dank je,’ zei ze verlegen. In haar hoofd klonk nog steeds de muziek.

‘Dat heb je vast eerder gedaan.’ Vol bewondering keek hij haar aan.

Ze knikte aarzelend. ‘Maar dat is jaren geleden.’ Haar stem klonk hees en ze moest een hardnekkige brok wegslikken.

‘Echt? Je speelt alsof je het iedere dag doet.’

‘Nee. Ik denk dat ik de laatste keer echt gespeeld heb toen ik negen was.’ Ze probeerde de herinneringen die haar begonnen te overspoelen weg te dringen en zich op het hier en nu te concentreren.

‘Wat is er gebeurd dat je niet meer speelt?’ vroeg hij, waardoor dat toch weer moeilijker werd.

‘Mijn ouders zijn gestorven toen ik tien werd. Ik kwam in een tehuis en daar hadden ze geen piano en er was geen geld voor lessen,’ zei ze kortaf, terwijl ze de muziek op het stapeltje met andere muziek legde.

‘Dat spijt me.’

‘Jij kunt daar niets aan doen.’ Alleen al de herinnering aan de dood van haar

ouders bezorgde haar een beklemmend gevoel. Ze had nooit meer piano willen spelen, maar nu was ze echt alles om zich heen vergeten achter het prachtige instrument en had ze zich helemaal in de muziek verloren. Net als vroeger. Ze had niet verwacht dat ze dat nog zou kunnen en dat het ook zo goed zou voelen.

‘Waarom speel je niet meer? Je zou nu toch weer kunnen beginnen?’ vroeg hij belangstellend, duidelijk niet op de hoogte van de chaos in haar hoofd.

‘Mijn flatje is niet groot genoeg voor een vleugel of zelfs een piano en ik heb geen tijd om te spelen.’ Ze haalde haar schouders weer op en hoopte dat ze inderdaad zo onverschillig leek als ze wilde overkomen. ‘Ik was ook een beetje vergeten hoe graag ik het altijd gedaan heb. Dat is niet erg,’ besloot ze. Het werd hoog tijd dat ze van onderwerp veranderden. ‘Kun jij spelen?’

‘De eerste twee regels van *Für Elise* kom ik met moeite door. Daar ben ik tenminste ooit eens aan begonnen. Ik wist niet eens dat er nog zoveel achteraan kwam.’ Hij ging naast haar op het bankje zitten en pakte haar hand vast. ‘Ik ben ooit van plan geweest om het te leren, maar door tijdgebrek kwam er niets van. Misschien dat ik binnenkort weer lessen kan gaan nemen. Het is anders nogal zonde van het instrument. Het verbaast me dat het nog niet vals is.’

‘Hij zou een beetje bij gestemd kunnen worden. Die A hier is wat aan de lage kant.’ Ze drukte op de A en vergeleek hem met een andere A. ‘Er zijn nog een paar kleinigheidjes.’

‘Dat kun je zo horen?’

‘Ja.’ Hierover was ze zelf ook verbaasd. ‘Het is ook maar minimaal hoor.’ Pianospelen was iets dat ze in een heel ander leven had gedaan. Als kind was muziek, en in het bijzonder de piano, haar lust en haar leven geweest.

‘Ik was een muzikaal wonderkind,’ gaf ze toe nadat ze een diepe zucht had geslaakt. Het was voor het eerst in haar leven dat ze dat aan iemand vertelde. Zelfs op school met muziekles had ze er goed op gelet dat haar leraren dat niet zouden ontdekken. De muzieklessen op de scholen hadden nooit veel voorgesteld, dus echt moeilijk was dat niet geweest.

‘Een muzikaal wonderkind. Dat geloof ik meteen. Ik heb nooit eerder iemand zo enthousiast en hartstochtelijk horen spelen.’ Hij drukte een kus op haar hand. ‘Je bent dan natuurlijk ook een hartstochtelijke vrouw.’

Ze lachte even. Het zou een absurde veronderstelling zijn geweest dat ze hartstochtelijk was, als zijn aanrakingen er niet voor hadden gezorgd dat haar hart sneller begon te kloppen en ze alweer naar hem verlangde. ‘Er is nooit eerder iemand geweest die me hartstochtelijk vond.’

‘Dat betekent alleen maar dat er niemand is die jou goed kent, die jou echt door en

door kent.'

'En jij kent mij door en door?' vroeg ze, haar stem trilde, omdat ze dacht dat ze het antwoord wist.

'Ik ben een heel eind op weg dat te gaan doen, denk ik. Ik wil je in ieder geval graag door en door leren kennen.'

Hoofdstuk 5

‘Was je ooit getrouwd? Heb je kinderen?’ Eva was zich ervan bewust geworden dat ze erg weinig van Johan wist. Heel weinig over hem persoonlijk dan, tot voor dit weekend hadden ze bijna alleen over zaken gesproken. Het was haar tot dan toe niet eerder opgevallen en ze dacht niet dat het iets zou uitmaken voor wat ze voor hem voelde. Maar nu ze zo knus in zijn armen zat, werd ze nieuwsgierig naar de man achter de zakenman, de man achter de minnaar.

Hij scheen haar vragen niet vervelend te vinden en antwoordde zonder te aarzelen. ‘Ik was één keer getrouwd, maar ben nu een jaar of zes gescheiden. Ik denk dat ik met jou inmiddels meer tijd heb doorgebracht dan met mijn ex-vrouw in die twee jaar dat we getrouwd waren. Ik heb geen kinderen.’

‘Heb je daar spijt van? Dat je geen kinderen hebt, bedoel ik.’ Ze dacht dat ze een kleine verandering in zijn stem had gehoord.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Daar is toch niet meer zoveel aan te doen.’

‘Hoezo dat?’

‘Het is nogal vleiend dat het voor jou niet zo duidelijk is...’ hij glimlachte en drukte een kus in haar haren, ‘... maar ik geloof niet dat het verstandig is dat ik nog vader word, daarvoor denk ik dat ik inmiddels al een beetje te oud ben.’

‘Er zijn meer mannen die op latere leeftijd nog vader worden,’ ging ze hierop in. ‘Stuart, mijn baas, is een paar maanden geleden voor het eerst vader geworden. Hij is vijftig. We hebben op kantoor helemaal niets aan hem sinds Michel er is. Hij denkt alleen nog aan zijn kleine familie.’ Wat haar eigenlijk meer vertederde dan dat het haar stoorde. Zelfs al had ze duidelijk nog meer werk sinds de baby was geboren.

‘Ik wil ook niet zeggen dat er met oudere vaders iets mis is, of dat het helemaal tot de onmogelijkheden zou behoren, maar,’ hij trok haar dichterbij naar zich toe, ‘voor een kind is er ook een moeder nodig en tenzij jij je spontaan als vrijwilligster meldt, denk ik dat dat een probleempje zou kunnen zijn en het er dus niet naar uitziet dat ik binnenkort vader word.’

‘O,’ reageerde ze een beetje opgelaten. Ze had er een beetje spijt van dat ze erop door was gegaan, hoewel ze zich niet meteen als vrijwilligster zou melden, stond het idee dat hij een andere vrouw als moeder van zijn kind zou nemen, haar helemaal niet aan. Wat natuurlijk weer belachelijk was: zij wilde geen man, geen kinderen, dus zou hij moeten kunnen doen waar hij zin in had zonder dat zij zich daaraan zou storen. Ze hadden niets met elkaar: alleen dit weekend.

Hij glimlachte toen hij haar verwarring zag, daarna kuste hij haar zodat ze het

onderwerp al snel weer vergat.

Voor het eerst in haar leven had Eva niet erg veel zin om aan maandag te denken, had ze er zelfs amper tijd voor gehad. Het was ook voor het eerst dat ze hoopte dat een weekend eeuwig zou blijven duren en het zelfs helemaal nooit meer maandag zou worden. Het was ook voor het eerst dat ze in het weekend niets voorbereidde voor de volgende week en hoewel ze zich af en toe een beetje zorgen maakte over wat er zou gebeuren, kon ze zich er echt niet toe zetten om Johans gezelschap te verlaten en naar het kantoor te gaan om te werken. Het hele weekend zag ze haar computer niet van dichtbij. Zondagavond om halftwaalf kon ze zich er pas toe dwingen haar spullen in te pakken en naar huis te gaan.

Johan bracht haar naar haar flat en onderweg spraken ze geen woord. Eva voelde zich erg ongemakkelijk, ze zag tegen het afscheid op en besloot meteen uit te stappen en de flat binnen te gaan als de auto stil stond. Toen de motor stilviel bleef ze echter zitten waar ze zat.

Johan pakte haar hand vast. ‘Zie ik je vrijdag?’

‘Ja, als je naar de fitnessstudio komt wel.’ Ze knikte en klonk rustiger dan ze zich voelde. Zijn vraag maakte haar op een vreemde manier blij maar ze zou gewoon doorgaan met haar leven zoals het voor dit weekend was geweest. Er was niets veranderd, behalve dat ze misschien toch een klein beetje verliefd op Johan was geworden. Waarschijnlijk ging dat net zo snel over als het was begonnen. Ze had geen tijd om verliefd te zijn. Ze had geen tijd voor een relatie. Dit weekend met hem was gewoon een heerlijke afwisseling van haar normale, misschien toch wat saaie, leven geweest. Het was onmogelijk dat het verder zou gaan, of meer zou betekenen. Daarom zou ze vrijdag weer een uurtje gaan fitnessen en dan zou ze Johan misschien weer zien. Zonder enige bijbedoeling, zonder dat ze meer van hem wilde.